

**DEJAN
LUČIĆ**

**T A J N E
ALBANSKE MAFIJE**

DROGA ZLOČIN STRAH SEKS I SMRT

TRI HAJDUKA I BOGATSTVO FISA

TAJNE KOSOVSKIH MILIJARDERA

Albanska mafija tajni je finansijer kosovskih milijardera. Poslovi sa drogom i oružjem su najunosniji. Međutim, fenomen uspešnosti hajdučije Hakija Čekua, koji je radio pod pokroviteljstvom ove organizacije, može da znači i nov poslovni trend. O tome će odlučiti mentori iz političke emigracije i iz obaveštajnih krugova – ne samo Sigurimija!

Moć albanske mafije bazira se na poslušnosti niza fisova (bratstava) koja savršeno precizno izvršavaju poverene zadatke. Skup fisova od njih dvadesetak čini jednu mafijašku lozu, čiji predvodnik je i politički lider. Albanska mafija nije “piramida”, sa jednim “kumom” na vrhu, već niz “piramida” sa nizom kumova.

Njeni moderni koreni nastali su u novoj Jugoslaviji, kada je širokim amnestijama i revizijom prizrenskog procesa – dignuta breša i dozvoljen ulazak u politički i ekonomski život Kosova mnogima koji su imali “putera na glavi”. Tada je već došlo do stvaranja sprege između nekih političkih struktura i ljudi sklonih kriminalu. Balisti i njihovi fisovi sve su činili kako bi potkopali ekonomske temelje SFRJ.

Prema podacima kojima se raspolaže, albanska mafija je podeljena po zemljama u kojima deluje. Međutim, svako “drvo” albanske mafije ima svoj “koren” u Jugoslaviji. “Krošnje” se nalaze u Turskoj, Italiji i to na jugu ali i u Milanu, SR Nemačkoj, Švajcarskoj, Francuskoj, Belgiji, SAD...

Američki policajci, a naročito njujorški, evidentirali su postojanje albanske mafije iz Jugoslavije, koja nasleđuje italijansku, portorikansku u poslovima koji su suviše riskantni. Tu se misli na krijumčarenje droge i njenu prodaju. Poznata je albanska vazдушna veza koju drže mafijaši iz SFRJ i njihovi saradnici, emigranti iz Turske, a koja ide preko Beograda, jer let iz našeg grada ne izaziva alarmantno stanje na aerodromu Kenedi u Njujorku, kao recimo, let iz Istanbula. No, i pored nekoliko uspeha, prema saopštenju američke policije od 25 do 40 odsto heroina u SAD – dolazi posredstvom albanske mafije.

Novac stvoren krijumčarenjem droge u SAD, i od drugih prijavih radnji, jednim delom se investira u legalne poslove, kao što su picerije, zatim u kupovinu nekretnina, a jednim delom u biznis sa švercom oružja. Tako uvećan kapital tajnim kanalima stiže na Kosovo i pojavljuje se kao moćno sredstvo za otkupljivanje srpskih imanja...

To je tajna kosovskih milijardera koji pod skromnim ruhom, u gaćama, kriju kapital. Nikada ne treba zaboraviti da su albanske porodice, najčešće čitave zadruge, čvrsto rodbinski povezane, u kojima se novac trpa na gomilu, a štedljivo troši. Upumpavanjem nelegalnog novca u blagajnu poštenog fisa novac se pere, zatire mu se krvavo poreklo i onda se pojavljuje u kupovini srpskih imanja. To je javna tajna koju je teško na Kosovu dokazati u svim slučajevima misterioznih milijardera, jer ni mnogo očiglednije stvari tamo nisu jasne. Albanska mafija organizovano na Kosovu drži četiri petine sumnjivih poslova.

TAJNA BOGATSTVA PORODICE ČEKU IZ PEĆI

Familija Čeku iz Peći na glasu je kod jednog dela Albanaca u ovom, nekada srpskom, gradiću. Meštani znaju da je i zao glas jak, pa mnogo ne insistiraju na istinitosti. Računaju da će jednog dana IPAK, neko stati na vrat albanskoj mafiji. Do toga dana delegati u albanskoj mafiji iz porodice Čeku, tri brata, će raditi svoj “posao”. To su Sabahudin, koji deluje u SR NEMAČKOJ, Ibiš u Francuskoj i Haki, zvani Hakija koji je svojom surovošću izborio titulu najtraženijeg kriminalca Evrope, a u inostranstvu je delovao u SR Nemačkoj i u Francuskoj, gde su mu braća bili doušnici i sigurne baze.

Klan Čeku, Sabahudin, Ibiš i Haki nisu u akcije išli zajedno. Za to je potrebno “srce”, koje druga dva brata nisu imala. Oni su se bavili sitnijim krivičnim delima i zbog toga su uhapšeni. Haki je za njih bio uzdanica. Hladnokrvan, inteligentan, brz, bez skrupula – računali su da će postati daleko veća zverka nego pljačkaš samoposluga. Dva brata, Sabahudin i Ibiš, obavljali su za klan Čeku sporedne akcije. Međutim, to su one akcije bez kojih se ne može odvijati ni jedan ozbiljan kriminalni postao. Poslovi pripreme, informisanja, organizovanje bekstva i prikrivanje... Braća su to uz pomoć svojih zemljaka, Albanaca, uspešno obavljali. Haki Čeku je uvek imao posle akcije pripremljen nov jugoslovenski pasoš sa kojim se ilegalno kretao širom SR Nemačke i Francuske, kasnije i Španije, iako je za njim bila odavno poslata crvena poternica Interpola.

Haki Čeku, najopasniji ubica Evrope

ORUŽJE DOTURENO U ZATVOR

Haki Čeku je rođen 1955. godine u Peći i kriminalom je počeo da se bavi kao šesnaestogodišnjak. Specijalnost su mu bile provalne krađe. Od početka je bio agresivan. Uхваćen je 1971. i smešten u opštinski zatvor u Peći. No, TAMO MU JE NEKO TAJANSTVENO DOTURIO ORUŽJE I ON JE SA NEKIM SKENDEROM B. – TAKOĐE NAORUŽANIM – USPEO DA POBEGNE. POTERA JE BILA BEZUSPEŠNA, MADA JE MALO NEDOSTAJALO DA HAKI BUDE UHVAĆEN. Međutim, on je pucao na milicionara i pobegao... Iz Srbije Haki Čeku je otišao na jug, prema Makedoniji, zatim je sa lažnim pasošem otišao u Grčku, da bi tu svoju prvu odiseju završio u Francuskoj kod brata Ibiša.

U Francuskoj mladi Haki tada još nije imao hrabrosti da deluje. Rešio je da se vrati u Jugoslaviju. Za takvu operaciju po njegovom mišljenju bila mu je dovoljna perika i lažni pasoš... Nije se prevario, niko na granici na njega nije obratio pažnju. Stigao je u svoj rodni kraj. To svakako nije moglo da bude neprimećeno, no iz nekih razloga se ćutalo, verovatno iz straha! Prošlo je nekoliko godina, dok se nije saznalo da je samo tokom 1976. godine Haki Čeku učinio 23 krivična dela. Krao je sve. Televizore, magnetofone, radio-aparate, gramofone, štofove, pa čak i cigarete. U tom periodu jatak mu je bio Albanac, koji je radio kao šef servisne službe u jednom odeljenju bolnice u Prištini. Preko njega je išla i prodaja kradene robe. No, tu je nešto i počelo da curi. Kradena roba tog tipa ostavljala je smrdljiv trag. Policiji na osnovu toga nije bilo teško da rekonstruiše detalje. Saznalo se da je snabdevač Haki Čeku. Za njim je poslata poternica širom Jugoslavije, na kojoj se nalazio precizan opis i više slika na kojima je ovaj kriminalac bio sa i bez perike. Uoči same Nove godine 1977. SUP Požarevac uspeo je da pronade i uhapsi ovog kriminalca. Osuđen je na pet godina zatvora.

UBISTVO U PEĆI ZLATARA DOMINIKUA I OPET BEG

Dvadesetak dana posle prevaspitavanja Haki Čeku je rešio da raskrsti sa dotadašnjim načinom lopovskog življenja. Imao je nameru da postane – razbojnik! U toj ideji su ga podržala dvojica Albanaca, takođe kriminalaca, koji su mu dali – tip, što znači savet koga da opljačka. Izbor je pao na poznatog zlatara iz Peći, Viktora Dominikua, za koga se u gradu pričalo da u kući drži veliku količinu deviza. Napravljen je i plan. Haki Čeku je trebalo da provali u kuću preko krova. Tako je i bilo... 27. januara 1982. godine. Bio je mrak, nešto pre dvadeset časova. Haki Čeku je ne paleći svetlost uz pomoć male lampe tražio zlato i devize. Zlatara Viktora Dominikua nije još očekivao, jer je on obično dolazio tek posle osam, kada je zatvarao radnju. Međutim, te večeri Viktor je krenuo kući ranije. Ušao je i video neznanog gosta. Povikao je na njega, a zatim jurio. Nije želeo Viktor da svoje bogatstvo lako prepusti ovom mladiću visokom ako 180 cm, vitkog stasa, normalno razvijenog, smeđe kose, buljavih očiju i ovalnog lica, kako je kasnije zapisano u poternici. Viktor Dominiku hrabro se suprotstavio razbojniku iako je ovaj bio mlađi i jači... U gušanju mlađi Čeku se uplašio i potegao je pištolj. Zlatar je pao...

SUP je na osnovu otisaka prstiju koji su ostali po celoj sobi otkrio da je ubica njihov stari poznanik i sugrađanin Haki, poznatiji kao Hakija Čeku.

Ubica je sa dvojicom svojih ortaka OTIŠAO U PRIŠTINU, TAMO JE NABAVIO LAŽAN PASOŠ i sa njim opet otišao u inostranstvo. U Zapadnoj Nemačkoj ovaj razbojnik je zatražio politički azil, objašnjavajući da ga jugoslovenske vlasti traže zbog događaja na Kosovu. No, Nemci više nisu bili tako naivni, da mu to omoguće, ali ni tako prilježni da bi ga uhapsili iako je za njim izdata poternica preko Interpola. U crvenoj poternici, što znači prioritet-noj, pisalo je da je traženi OPASNA OSOBA. Teleksom je stiglo upozorenje nemačkoj policiji da će Haki Čeku verovatno pokušati da oslobodi iz zatvora brata Sabahudina.

Vreme je prolazilo a nemačka policija se pravila nema. Centralni nacionalni biro Interpola iz Beograda tražio je da se provere adrese nađene u Hakijinim papirima, koji nisu bili uništeni pre bega u inostranstvo. Ništa se nije događalo. Posle godinu dana Generalni sekretarijat Interpola iz Pariza poslao je teleks u Beograd sa pitanjem da li je crvena poternica za Haki Čekuom i dalje aktuelna. Odgovor je, naravno, bio potvrđan.

Da se tada smirio u svojim kriminalnim rabotama Haki Čeku bi, i pored ubistva zlatara u Peći, mogao mirno da živi na Zapadu. Veze albanske mafije koja je povezana sa političkom emigracijom mogle su da mu obezbede vremenom i politički azil. U toj iskonstruisanoj priči, pljačka

zlatara bila bi promovisana u likvidaciju UDBINOG doušnika, a razbojnik bi postao borac za “nacionalnu stvar”. No, Haki Čeku nije bio dovoljno lukav da tako nešto uradi. Želeo je mnogo novca i to odmah. Diskretno je otišao kod brata u Francusku i tu je pripremao novo razbojništvo.

HAKI STIL – PLJAČKAŠA SUPERMARKETA

Francuski Nacionalni biro Interpola javio je svim zemljama Evrope da je Haki Čeku zajedno sa jednim 21-godišnjim Francuzom opljačkao supermarket u mestu Šalez el 4. 9. 1984. godine. Bio je to utorak, pet sati posle podne. Blagajnica je iznosila pazar. Zapretili su joj oružjem i odneli 85.000 francuskih franaka.

Šalez el je mesto pored grada Bezansona, gde je Haki Čeku živeo.

Prošlo je nekoliko meseci. Haki Čeku je promenio svoj opis. Obrijao je bradu, skinuo je periku koju je nosio prilikom pljačke. Nije se razbacivao novcem, živeo je skromno i neprimetno. U to vreme proučavao je samoposlugu “Mamut” u Bezansonu. Imao je nameru da i nju opljačka. Trećeg novembra 1984. godine Haki Čeku je stigao crnom limuzinom do te samoposluge. U kolima za volanom ostala je njegova žena, Alžirka Bahia Knier. Motor je ostao upaljen. Scena kao iz filma Boni i Klajd. Haki je sa jednim pomoćnikom ušao u samoposlugu “Mamut”. Niko na njih nije obraćao pažnju dok nisu izvukli velike “Magnume 357”. Vikom su upozorili prisutne, da će pucati ako neko pruži otpor. Pogledom su tražili vreću u kojoj se u tom trenutku nalazilo 460.000 franaka spremnih za transportovanje u banku. Momak, koji je novac nosio pokušao je da pruži otpor, no gangsteri su bili brži. Ranili su ga... Dok su njihove oči bile uprte prema stražaru koji je očajnički stezao vreću, jedan od kupaca, za koga se kasnije ustanovilo da je bio iz sudske policije, zgrabio je flašu sa rafa i njome je gađao Hakiju Čeku. Kriminalac se izmakao, a njegov ortak, besan zbog ovog – hladnokrvno se okrenuo i ubio nenaoružanog čoveka. Iz te blizine, jedan metak iz magnuma bio je dovoljan. Krv je šikljala. Nastala je panika u samoposluzi “Mamut”. Hakija i njegov pomoćnik su to iskoristili i sa novcem su seli u crni auto ispred radnje i pobjegli. Hakijeva žena Alžirka brzom vožnjom zamela je trag. Policija nije stigla da ih uhvati u tom trenutku. Međutim, nekoliko dana kasnije uhvaćen je ortak Hakija Čekua i istragom je utvrđeno da je on ubio čoveka sa flašom, a da je Haki Čeku ranio stražara.

Francuska policija organizovala je sistematsku poteru za ostatkom bande. Hakija i njegova žena Bahia su se vešto krili. Po svemu sudeći već tada su otišli u Španiju. Tamo su živeli sa lažnim jugoslovenskim pasošima

koji su masovno fabrikovani u Francuskoj od strane albanske mafije. Prošli su mese-ci. Kriminalcima nije bilo traga. U međuvremenu, Haki Čeku je izvršio plas-tičnu operaciju lica. Tako nešto se na Zapadu radi samo preko vrlo jakih veza, bez obzira na novac. Kriminalac koga traži Interpol preko crvene – hitne pote-rnice suviše je opasan pacijent, da bi ga operisao neki doktor iz estetskih ra-zloga – zna se ko i kada traži takvu uslugu. Prilikom takvih operacija prisutno je više lica, a to znači i veći rizik. Da bi neka klinika u Španiji ili Francuskoj pristala da promeni opis ovom kriminalcu – morala je biti pritisnuta jačim raz-logom od novca. Sudeći po stilu rada Haki Čekua u pitanju je bila pretnja ili ucena. Tako nešto nije morao da učini sam Čeku, jer i samo razgovaranje na tu temu moglo je da bude riskantno. Haki Čeku, iskusan kriminalac, tako neš-to je sigurno učinio preko nekog zemljaka, čiji argumenti nisu bili – osmeh!

ŠTA RADI ALBANSKA MAFIJA U ŠPANIJU

Albanska mafija prisutna je i u Španiji. Ona u ovoj zemlji drži poslove sa srebrom, naročito u turističkim gradovima. Prema dostupnim informacijama i to srebro koje se prodaje u Španiji je poreklom iz Trepče. Put tog srebra, koje je ukradeno na Kosovu, išao je u Tursku, gde je pretvarano u jeftin nakit. Posle toga srebro je izvezeno brodskom vezom u Španiju, gde zbog veće potražnje i kupovne moći turista postiže bolju cenu. Tako je ukradeno srebro iz Trepče posredstvom albanske mafije dospelo u Španiju. Da bi se srebro prodalo, u ovu zemlju su emigrirali neki Albanci iz Jugoslavije, Turske, pa čak i iz SR Nemačke. Nije redak slučaj da su dozvole boravka regulisane brakovima. Zbog tog miljea, u kome je albanska srebrna veza pustila krake, Haki Čeku je mirno bitisao u Španiji. Ako se setimo da je u toj zemlji još uvek jaka fašistička struja, naročito u policiji, biće nam shvatljiva i njegova “nevidljivost” i pored poternice Interpola.

Vreme je prolazilo. Haki Čeku je procenio da može da izađe iz svog skrovišta. Sa novim likom on ponovo kreće u akciju. Avionom “preskače” francusku teritoriju koja je još vruća i kreće u SR Nemačku.

AKCIJE U NEMAČKOJ

Cilj prepada ovog puta je u malom mestu Langehagen kod Frankfurta. Naravno, opet je u pitanju samoposluga. Haki Čeku je nekoliko dana posmatrao da bi utvrdio vreme kada službenik sa dnevnim pazarom kreće u banku. Prepad na samoposlugu "Alkauf" dogodio se 30. avgusta 1985. godine. Sve je bilo po starom scenariju. Službenik je izašao sa vrećom, Haki Čeku je pokušao da mu je otme. Došlo je do kraće borbe, koju je Čeku rešio ispalivši četiri metka u čuvara. Još jedan leš ostao je na pločniku. Čeku je seo u automobil i pobjegao.

SR Nemačka je raspisala za njim i treću crvenu poternicu Interpola. Tako je Haki Čeku postao najtraženiji kriminalac u Evropi, ali još uvek neuhvatljiv. Nemci su saznali da mu je prilikom prikrivanja u Francuskoj pomogao brat Ibiš. Na njihovu molbu Francuzi su i njega stavili u zatvor. Tako su se dva brata Ibiš i Sabahudin – našla iza rešetaka, no ne i onaj glavni, ubica Haki.

Kada su nemački policajci mislili da je već daleko otperjao, kao hladan tuš na njih je delovalo saopštenje da je Haki sve vreme bio tu ispred nosa – u okolini Frankfurta. Osmog avgusta 1986. Haki Čeku je usred belog dana opljačkao robnu kuću, odneo 76.000 maraka i teško ranio blagajnika.

Ponovo je nestao kao začaran. Ko mu je pomogao u tome može da se nagađa. Ista ona organizacija koja mu je pomagala da dođe do bezbroj lažnih jugoslovenskih pasoša, ona organizacija koja švercuje drogu na relaciji Istanbul, Beograd, Frankfurt, Brisel, Njujork... Naravno, reč je o albanskoj mafiji, koja saraduje sa emigracijom albanskog i hrvatskog porekla. Samo uz pomoć ove razgranate organizacije jedan razbojnik iz Peći mogao je da se kreće ovako nevidljivo kroz tolike zamke koje su mu postavljale policije SR Nemačke i Francuske.

Dok je potera češljala svratišta Albanaca po Evropi, Haki Čeku je već bio u svojoj jazbini u jednom selu kraj Malage u Španiji. Tu je živeo kao miran građanin u jednoj vili, gajeći dvoje sitne dece, koje mu je rodila Alžirka. Naravno, opet je imao lažni jugoslovenski pasoš koji mu je pružao sigurnost.

ZABUNA ILI NEŠTO DRUGO

Slučaj mu je pokvario sreću. Krajem 1987. godine španska policija počela je detaljnu kontrolu svih potencijalni skrovitih mesta, jer je tražila kidnapovano dete jednog bogatog Libanca. Haki Čeku je uhapšen slučajno, jer je utvrđeno da mu je pasoš lažan. To je pobudilo sumnju pa je vila dobro pretražena i u njoj nađeno malo skladište oružja: dve mašinske puške, dva automata, dva pištolja i velika količina municije... Postavljalo se pitanje – zašto Čeku nije pružio otpor kad je već vilu naoružao kao tvrđavu. Jedan razlog može da bude prisustvo rođene dece, drugi brojnost španske policije koja je bila spremna da upotrebi oružje misleći da su u vili opasni kidnaperi. Treći, potera nije uperena protiv njega. No doušnici su doušnici, oni nemaju uticaj na svakog policajca. Nečije oštro oko je ipak utvrdilo da su jugosloven-ski dokumenti lažni. Time je mehanizam pokrenut – teško ga je bilo zaustavi-ti. OŠTRINA OKA ŠPANSKOG POLICAJCA KOJI JE IDENTIFIKOVAO ČEKUA BILA JE IZOŠTRENA I SVOTOM OD 125.000 NEMAČKIH MARAKA, NA KOLIKO JE PROCENJE-NA GLAVA OVOG KRIMINALCA, A TO JE MOŽDA BILO VIŠE NEGO ŠTO JE PLAĆENO ZA NJEGOVU “NEVIDLJIVOST”.

Kakva će biti sudbina Haki, Hakije Čekua, čiju ekstradiciju zbog više ubistava traže Jugoslavija, Francuska i SR Nemačka? Za ovog krvoločnog razbojnika najopasnija varijanta je Jugoslavija, gde može da ga čeka streljački stroj. U Francuskoj i SR Nemačkoj ta kazna je ukinuta. Za razbojništva, čak i ubistva čeka ga samo tamnica. Po mojoj proceni, ODLUKA ĆE BITI DONETA NA OSNOVU NEKIH POLICIJSKIH KOMBINATORIKA, PO SISTEMU MI VAMA ČEKUA A VI NAMA TOG I TOG. Trgovina kriminalcima i teroristima između država obavlja se manje spektakularno nego trgovina špijunima, no ne i manje retko. Čeku ide na doboš... Međutim, bilo gde da bude poslat ovaj albanski kriminalac neće dugo ostati zarobljen. Haki Čeku je tip albanskog mafijaša koji će u budućnosti, želeli mi to ili ne, da postane prototip.

Albanska mafija do sada nije imala ovakav tip kriminalca koji je u svom miljeu postao negativna zvezda. Dosadašnji stil bio je drukčiji: bezbrojni anonimusi kao mravi obavljali su samo delove operacija. Ti anonimusi pojedinačno su činili mala krivična dela, ali njihov zbir činio je veliki biznis. Albanski mafijaši nikada ne nose stotine kilograma heroina sa sobom, oni nikada ne švercuju stotine pušaka i pištolja u Jugoslaviju, njihov stil je u neprimetnosti. Ko je uhvaćen sa nekoliko kilograma droge – ide u zatvor bez mnogo buke, no karavani prolaze. Carina računa da je “tamna

brojka” prošvercovanih kilograma droge i komada oružja uvek bar za tri četvrtine veća od onoga što je uhvaćeno. To je stil albanske mafije, NE SKRETANJE VELIKE PAŽNJE. Treba raditi tiho, uporno i diskretno. Tako je albanska mafija i uspela da se razgrana u Jugoslaviji i u svetu, tako je njihov politički separatistički pokret uspeo toliko da ojača.

U tom međunarodnom biznisu i za albansku mafiju fenomen Hakije Čekua je nešto novo. Ako ga albanska mafija oslobodi iz zatvora, to će značiti da će ona sada preći u novu fazu svog razvoja, u otvoreno nastupanje. To se neće dogoditi bez dogovora sa političkim mentorima iz emigracije ali i iz obaveštajnih krugova. Hakija Čeku i njegova hajdučija po Jugoslaviji, Francuskoj i SR Nemačkoj može postati recept i za slične operacije sa političkom pozadinom. Uprezanje kriminalaca u politiku nije strano albanskoj mafiji, koja je u Hakija Čekua već dosta investirala.

Od odluke španskog pravosuđa mnogo šta zavisi.

MORAL ALBANSKE MAFIJE

Ključ velike efikasnosti albanske mafije leži u njenom plemenskom moralu, prilagođenom modernim vremenima i kriminalnoj aktivnosti.

Kako piše dr Milutin Đuričić u svojoj knjizi “Gospodar kuće kod Albanaca” tradicionalna struktura ovog društva i danas je sačuvana. Snaga albanske fizičke hegemonije na Kosovu nije samo u brojnosti ovog naroda naspram Srba i Crnogoraca već i u načinu življenja. Sloveni žive evropskim porodičnim životom u kome pored muža, žene i dece eventualno može biti neko od starijih. Albanci, međutim, pretežno i dalje žive u fisu (bratstvu) koje je u isto vreme i vojna i ekonomska jedinica. Na čelu svake kuće postoji gospodar, koji je vrsta komandanta.

- Kakva je funkcija gospodara kuće u kriminalnim radovima pitam dr Milutina Đuričića, koji je godinama radio u Peći kao advokat?

“Gospodar kuće koja je rešila da se bavi kriminalom to će obaviti na ovaj način: Cela familija neće se baviti krijumčarenjem droge, već će se tome posvetiti samo nekolicina koju on odredi. Ostala braća nastaviće da se bave svojim uobičajenim zanimanjima, na primer zemljoradnjom, radom u fabrici, čak i saradnjom sa vlašću. Sav novac stečen kriminalnim, ali i poštenim poslovima sliva se na jedno mesto u novčanik gospodara kuće. On suvereno odlučuje o svim finansijskim izdacima. U konsultaciji sa ostalim članovima porodice, ali samo muškim, gospodar kuće posle izvesnog vremena može rešiti da počne sa otkupom srpskih imanja u okolini...

Dužnost gospodara kuće je da brine i o naoružanju svojih muških glava. On mora da im kupi oružje, kad dorastu da ga mogu nositi i da ih

uvežba u rukovanju. Ko što vojni starešina može privremeno da razoruža svoga vojnika, tako i gospodar kuće može da razoruža svoga momka i da mu privremeno zabrani nošenje dugog ili kratkog oružja.

Gospodar kuće može da zapovedi određenom muškarcu iz porodice da izvrši krvnu osvetu. Takvu zapovest ne izdaje neveštom i bojažljivom. Najčešće se dogovori sa svojim muškarcima *ko će od njih kako i koga da premlati, rani ili ubije. Tako nešto se može dogovoriti i u pripremi kupovine neke srpske kuće*, jer se zna da ljudi posle fizičke torture lakše kuće prodaju i po neuporedivo nižoj ceni. Pri izboru gospodar kuće vodi računa ko je hrabar, hitar i vešt u tuči ili upotrebi oružja, tako da ova akcija bude efikasna...”

- *Šta se događa kada porodična kriminalistička manufaktura dođe na sud?*

“Gospodar kuće i o tome vodi računa, ako postoji mogućost da izvršilac nasilja ili neke druge kriminalne rabote bude uhvaćen, bira se takav koji je vešt da se brani i pred državnim sudom po unapred utvrđenom dogovoru i da ne izda svoje ukućane, koji su ga podstakli i pomogli. Dobro je da ima dosta braće, da je neoženjen, kako u zatvoru ne bi patio zbog odustva porodice. Zbog toga je za takve siledžijsko-kriminalne rabote po mišljenju mnogih gospodara kuće među Albancima, najbolje biranje starijih maloletnika. Takvi pred sudom bivaju blaže kažnjeni, a i nauče kakav dobar zanat.

Svaki muškarac dužan je da obaveštava gospodara kuće o svemu što se desi, a naročito o svom ponašanju. To je vrsta ispovesti. To se događa svaki dan, obično za vreme večere, kada se daju dnevne zapovesti. Na osnovu toga on pravi planove o funkcionisanju porodice...”

- *Doktore Đuričiću, šta se događa kada policija uhvati više članova albanske mafije, pogotovu ako su oni jedan drugome rod?*

“Zakon ćutanja se obavezno poštuje, često je gospodar kuće takvu mogućnost predvideo, pa je *napravljen plan i raspodela uloga*, koju svi uhapšeni poštuju. Zna se šta će ko da prizna a šta neće. Od toga se retko odstupa čak i pod prinudom. Strah od nepoštovanja odluke gospodara kuće – **VEĆI JE OD STRAHA OD BILO KOJE KAZNE DOBIJENE OD POLICIJE ILI SUDA**. Onaj muškarac koji je po dogovoru prihvatio krivicu, recimo, rekao da za šverc oružja ili droge niko drugi nije znao, osim njega, on će biti najstrože kažnjen od suda. Međutim, sve patnje u zatvoru će mu biti finansijski nadoknađene a porodica će biti maksimalno zaštićena. Time se socijalni rizik kriminalca potpuno eliminiše”.

- PROUČAVAJUĆI RAD ALBANSKE MAFIJE PRIMETIO SAM DA SE MNOGI POSLOVI KOD NJIH OBAVLJAJU NA REČ, ŠTO GOVORI IPAK O JEDNOJ VRSTI (DEVIJANTNOG) POŠTENJA.

“Da, Albanci koji su krenuli putem kriminalnog delanja zadržali su mnoge običaje tradicionalnog morala. Krijumčarenje i trgovina oružjem za njih nisu kriminal, to su tradicionalni predmeti trgovine. Novo je trgovanje drogama, ali i to se uklapa u neku formu islamskog morala, jer drogu prodaju kaurima (strancima, nevernicima) i time ih slabe, pripremaju ih za osvajanje. Naravno, ne treba izgubiti iz vida primamljivost profita od droge, pred čime padaju i mnogo moralniji ljudi. Poštenje koje spominjete je posebna priča. Međusobne veze mafijaša iz raznih kuća temelje se na KRIMINALNOJ BESI, gde se za datu reč odgovara životom, zbog toga u trgovini drogom ili oružjem nema prevare... Kriminalna besa je zakon poslovanja”, smatra doktor Milutin Đuričić, jedan od naših najvećih stručnjaka za albansko običajno pravo.

Ostatak možete pročitati u istoimenoj knjizi!